

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a soudce Mgr. Aleše Sabola v právní věci

žalobkyně: **EUROLINES Česká republika spol. s r. o.**, IČO: 25087037
sídlem Týnská 1053/21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 8. 6. 2015, č. j. 23/2015-510-RK/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí ministra dopravy, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2015, č. j. 159/2014-110-SDOS/2 (dále též jen „**ministerstvo**“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ve společném řízení po spojení věcí pěti kontrolních zjištění ze dne 13. 3. 2013, 19. 4. 2013, 23. 7. 2014, 7. 8. 2014 a 8. 8. 2014 a pokuta byla uložena za naplnění

skutkových podstat přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g), e) a odst. 2 písm. b), h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“), ve výši 200 000 Kč za nejpřísněji postižitelné přestupky se skutkovou podstatou vymezenou v § 35 odst. 2 písm. b) a h) zákona o silniční dopravě.

2. Žalobkyně a) namítá, že v řízení před ministerstvem jako správním orgánem prvního stupně byla porušována její procesní práva. Konkrétně poukázala na vydání rozhodnutí o tom, že žalobkynin zvolený právní zástupce byl vyloučen ze zastupování žalobkyně ve správním řízení. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozkladem k ministru dopravy, avšak s ohledem na to, že nemělo odkladný účinek, byl právní zástupce žalobkyně vyloučen z účasti na správním řízení a žalobkyně tak neměla možnost se k průběhu řízení vyjadřovat.
3. Žalobkyně b) uvádí, že dne 29. 1. 2015 bylo jejímu právnímu zástupci zamezeno účastnit se správního řízení, nahlížet do spisu či činit podání. Žalobkyni bylo bráněno si právního zástupce zvolit, neboť jej podle názoru správního orgánu nepotřebovala. Na základě rozkladu žalobkyně bylo toto rozhodnutí ministerstva zrušeno rozhodnutím ministra dopravy ze dne 5. 5. 2015, tedy téměř tři měsíce po vydání zjevně protiprávního rozhodnutí ministerstva.
4. Žalobkyně c) tvrdí, že dne 23. 2. 2015 obdržela rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 2. 2015, aniž by jí předtím bylo umožněno seznámení se spisem a standardní postup podle správního řádu. Právní zástupce žalobkyně toto rozhodnutí neobdržel. Podle žalobkyně je nelogické, že pokud rozkladová komise dne 5. 5. 2015 rozhodla o tom, že vyloučení jejího právního zástupce ze správního řízení bylo protiprávní, shledala v případě rozhodnutí o uložení pokuty, že ministerstvo postupovalo správně, ačkoli žalobkyně byla protiprávně omezena. Podle žalobkyně bylo povinností rozkladového orgánu zrušit i toto rozhodnutí.
5. Dále žalobkyně d) namítá, že Městský úřad Šlapanice pravomocně rozhodl o tom, že se řidič Š. jakéhokoliv přestupku nedopustil. Podle žalobkyně není možné na jedné straně prohlásit chování řidiče Š. za správné a nesankcionovat ho, a na druhé straně sankcionovat jeho zaměstnavatele za to, že jeho chování připustil.
6. Podle žalobkyně e) se správní orgány nevypořádaly s tím, že řidiči Š. a S. jsou občany Slovenské republiky a mají platná školení i přezkoušení z domova platné v rámci EU i na území České republiky. Slovenské kontrolní orgány dle tvrzení žalobkyně provedly celkem třináct kontrol jejích autobusů, a to bez problémů. Podle žalobkyně je právně i logicky nepřijatelné, aby na území Slovenské republiky v Trenčíně téhož dne kontrolované vozidlo a chování řidiče S. shledal příslušný slovenský správní orgán bez závad a za necelé dvě hodiny o necelých 100 km dále na území České republiky byla žalobkyně ve správním řízení sankcionována. Žalobkyně má za to, že postup kontrolního orgánu na území České republiky byl pochybný, účelový, kontrola byla na objednávku a cílená. Skutečnost, že vozidlo bylo kontrolováno během měsíce třikrát, v žalobkyni rovněž nebudí důvěru v objektivnost těchto kontrol.
7. Žalovaný k žalobní námitce ad a) uvádí, že tvrzení žalobkyně nejsou pravdivá. Žalovaný žádným svým rozhodnutím nevylučoval právního zástupce žalobkyně, správní řád ani

žádný takový institut nezná. Ve společném správním řízení žalovaný usnesením ze dne 1. 10. 2014 podle § 36 odst. 1 a 39 odst. 1 správního řádu určil žalobkyni lhůtu do 14. 10. 2014 jednak k jeho návrhům a případnému doložení důkazů na podporu tvrzení uvedených v jeho dopise ze dne 15. 11. 2013, jednak k návrhům a případnému doložení důkazů ve věci skutkových zjištění uvedených v oznámení ministerstva ze dne 1. 10. 2014. Usnesení ministerstva ze dne 1. 10. 2014 napadla žalobkyně rozkladem, v němž namítala zjevně nepřiměřenou lhůtu pro sdělení svého stanoviska. Rozklad ze dne 13. 10. 2014 podal jménem žalobkyně JUDr. J. H., bez doložení právního vztahu. Ministerstvo rozkladu vyhovělo uplatněním autoremedury a usnesením ze dne 17. 10. 2014 původní lhůtu stanovenou na 14. 10. 2014 změnilo na 6. 11. 2014. V souvislosti se změnou lhůty určené podle § 39 odst. 1 správního řádu k provedení úkonu ministerstvo žalobkyni dopisem ze dne 17. 10. 2014 žalobkyni oznámilo změnu termínu dokazování mimo ústní jednání na 7. 11. 2014. Obě písemnosti byly žalobkyni doručeny dne 26. 10. 2014.

8. Žalovaný uvádí, že následně bylo v uvedeném změněném termínu ministerstvu doručeno dne 5. 11. 2014 vyjádření žalobkyně, podané JUDr. J. H. jako substitučním zmocněncem advokáta JUDr. M. S., na základě plné moci ze dne 8. 8. 2014. Plná moc však nebyla udělena ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu žalobkyní, touto plnou mocí paní N. H. zmocnila advokáta JUDr. M. S., aby jí zastupoval ve všech právních věcech, mimo jiné i ve správním řízení, a souhlasila, aby si zmocněnec ustanovil za sebe zástupce.
9. Žalovaný ve změněném termínu dne 7. 11. 2014 provedl mimo ústní jednání dokazování listinami ve věci správního řízení vedeného s žalobkyní pro porušení zákona o silniční dopravě. Jak vyplývá z úředního záznamu do spisu ze dne 7. 11. 2014 ve věci „Důkaz listinou“, pořízeného v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, dokazování byl za žalobce přítomen JUDr. J. H., jinak manžel paní N. H., t. č. jednatelky žalobkyně. Po provedení dokazování žalovaný přípisem ze dne 10. 11. 2014 ve věci „Oznámení o termínu vydání rozhodnutí“, který byl žalobkyni doručen dne 13. 11. 2014, v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu žalobkyni vyrozuměl o tom, že meritorní rozhodnutí v daném společném řízení bude vydáno po 15. 12. 2014, a že se před vydáním rozhodnutí může vyjádřit k veškerým podkladům rozhodnutí.
10. K žalobní námitce ad b) žalovaný uvedl, že před vydáním rozhodnutí ve věci vzhledem k obsahu plné moci ze dne 8. 8. 2014 považoval za nutné v zájmu určení způsobu doručování rozhodnutí podle § 34 odst. 2 správního řádu objasnit, zda si účastník zvolil zmocněnce ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu. Za tímto účelem bylo dne 2. 2. 2015 vydáno usnesení ministerstva, které bylo téhož dne doručeno do datové schránky žalobkyně a advokáta JUDr. M. S. Toto usnesení, kterým byla žalobkyně mj. vyzvána, aby doložila, z jakého právního důvodu za ní jedná zmocněnec, byla k rozkladu žalobkyně zrušena, neboť účelem výzvy mělo být pouze to, aby žalobkyně prokázala plnou mocí, že si podle § 33 odst. 1 správního řádu zvolila pro dané správní řízení zmocněnce. Tvrzení žalobkyně, že by „rozkladová komise sama dne 5. 5. 2015 rozhodla o tom, že vyloučení právního zástupce ze správního řízení bylo protiprávní“, není pravdivé. Právního zástupce ze správního řízení nikdo nevylučoval ani žalobkyni nebylo bráněno, aby si jej případně zvolila. Z plné moci ze dne 8. 8. 2014 nevyplývalo, že by JUDr. M. S. zmocňovala paní N. H. jako jednatelka žalobkyně.

11. K žalobní námitce ad c) žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 2. 2015 bylo dne 16. 2. 2015 vypraveno jak žalobkyni, tak advokátovi JUDr. M. S. do datové schránky, byť žalobkyně v průběhu celého správního řízení nedoložila, že zmocnila k jednání svým jménem právního zástupce. Není pravdou, že by žalovaný bránil účasti právního zástupce žalobkyně ve správním řízení, přestože se JUDr. H. neprokázal řádnou plnou mocí udělenou žalobkyní, bylo mu umožněno zúčastnit se dokazování a s jeho námitkami se žalovaný náležitě vypořádal. Žalobkyně do dne vydání rozhodnutí nenavrhla žádný jiný důkaz a spis již doplňován nebyl. Žalobkyně měla v průběhu řízení právo se k řízení vyjadřovat, což také učinila, k omezení jejích práv nedošlo, žalovaný jí naopak vyšel vstříc a v zájmu zachování jejích práv za dané procesní situace (nedostatečné zmocnění právního zástupce žalobkyně) uznal, že rozklad byl podán včas.
12. Ve vztahu k námitce ad d) žalovaný odkazuje na odůvodnění obou napadených rozhodnutí. Rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice, na které žalobkyně odkazuje, jímž bylo řízení o přestupku řidiče J. Š. zastaveno z důvodu prekluze, není ministerstvo vázáno v řízení o uložení pokuty za přestupky dopravce. Jedná se o zcela rozdílná řízení s odlišným předmětem. Odpovědnost dopravce za přestupky podle zákona o silniční dopravě je na rozdíl od odpovědnosti řidiče za přestupek odpovědností objektivní. Porušení právních předpisů v silniční dopravě bylo dopravci ve společném správním řízení jednoznačně prokázáno. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ca 179/2005.
13. K žalobní námitce ad e) žalovaný uvádí, že otázka občanství řidičů je v případě správního řízení o přestupku dopravce naprosto irelevantní, stejně jako tvrzení žalobkyně o provedení bezproblémových kontrol autobusů žalobkyně ze strany slovenských kontrolních orgánů. Co se týče četnosti a objektivnosti kontrol zaměřených na žalobkyni, podle žalovaného jde o problematického dopravce, který dlouhodobě závažně a četně porušuje předpisy v silniční dopravě a ohrožuje tím bezpečnost silničního provozu. Žalovaný poukazuje též na počet stížností (19 z celkového počtu 22), které ministerstvo za rok 2014 na žalobkyni (na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 181/2011 o právech cestujících v autobusové a autokarové dopravě) obdrželo.
14. Žalobkyně práva repliky k vyjádření žalovaného nevyužila.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. Žalobními námitkami a), b) a c) žalobkyně poukazuje na zkrácení na svých procesních právech v důsledku toho, že jejímu právnímu zástupci nebylo umožněno, aby jí ve správním řízení zastupoval. Pro posouzení těchto žalobních námitek vyšel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podávají následující relevantní skutečnosti.
17. Dne 12. 9. 2013 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci porušení zákona o silniční dopravě. V prvním stupni společného řízení o uložení pokuty vydalo ministerstvo dne 5. 11. 2013 rozhodnutí, č. j. 44/2013-110-SDOS/9 (dále též „původní rozhodnutí

ministerstva“), které však bylo k rozkladu žalobkyně zrušeno rozhodnutím ministra dopravy ze dne 7. 7. 2014, č. j. 61/2013-510-RK/3. Ministerstvo následně v dalším řízení informovalo žalobkyni, že dne 25. 8. 2014 bude provádět dokazování mimo ústní jednání (což bylo k žádosti žalobkyně později změněno na 15. 10. 2014), a usnesením ze dne 1. 10. 2014 žalobkyni určil lhůtu do 14. 10. 2014 jednak k návrhu a případnému doložení důkazů na podporu svých tvrzení uvedených v dopise žalobkyně ze dne 15. 11. 2013, který ministerstvo vyhodnotilo podle jeho skutečného obsahu jako rozklad žalobkyně proti původnímu rozhodnutí ministerstva o uložení pokuty, a jednak k návrhům a případnému doložení důkazů ve věci skutkových zjištění uvedených v oznámení ministerstva ze dne 1. 10. 2014 ve věci dalšího podezření z porušení zákona o silniční dopravě.

18. Usnesení ministerstva ze dne 1. 10. 2014 bylo napadeno rozkladem, v němž žalobkyně namítala zjevně nepřiměřenou lhůtu pro sdělení svého stanoviska. Rozklad podal jménem žalobkyně JUDr. J. H., ministerstvo rozkladu uplatněním autoremedury vyhovělo a usnesením ze dne 17. 10. 2014 původní lhůtu změnilo na 6. 11. 2014. V souvislosti se změnou této lhůty byla žalobkyni oznámena změna termínu dokazování mimo ústní jednání na 7. 11. 2014. Dne 5. 11. 2014 obdrželo ministerstvo společně s vyjádřením žalobkyně, podepsané JUDr. J. H., plnou moc k zastupování N. H., nar. ..., bytem U n. 782, J. H., vystavenou pro JUDr. M. S., advokáta. Na listině s hlavičkou JUDr. S. je v její dolní části uvedeno: „*Přijímám zmocnění a zmocňuji dále ve stejném rozsahu JUDr. J. H., ČAK ...*“.
19. Ministerstvo provedlo dne 7. 11. 2014 mimo ústní jednání dokazování listinami ve věcech správního řízení vedeného s žalobkyní pro porušení zákona o silniční dopravě. Z úředního záznamu ze dne 7. 11. 2014 vyplývá, že se tohoto dokazování za žalobkyni účastnil JUDr. J. H. Oznámením ze dne 10. 11. 2014, doručeným žalobkyni dne 13. 11. 2014, bylo žalobkyni oznámeno, že ministerstvo je po provedeném dokazování listinou připraveno vydat rozhodnutí ve věci porušení zákona o silniční dopravě a že se žalobkyně může k veškerým podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit do 15. 12. 2014 s tím, že po provedeném dokazování již nebyl spis doplňován.
20. Usnesením ministerstva ze dne 29. 1. 2015, č. j. 159/2014-110-SDOS/4, byla žalobkyni podle § 37 odst. 3 správního řádu stanovena lhůta 5 dnů, aby „*doložila doklad, ze kterého je zřejmé, z jakého právního důvodu JUDr. M. S. resp. JUDr. J. H. za (žalobkyni) jedná v předmětném správním řízení, a který bude obsahovat řádnou identifikaci osob*“. Usnesení bylo doručováno jak žalobkyni, tak JUDr. M. S., do datové schránky. Proti tomuto usnesení ministerstva podala žalobkyně dne 4. 2. 2015 rozklad, jemuž ministr dopravy rozhodnutím ze dne 5. 5. 2015 vyhověl, usnesení ministerstva ze dne 29. 1. 2015 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to jednak z důvodu, že „*citovaná výzva v důsledku formulace požadavku na doložení právního důvodu zastupování byla učiněna v rozporu s § 33 správního řádu, neboť toto ustanovení neukládá povinnost účastníkovi dokládat, z jakého právního důvodu za něj jedná zmocněnec*“, a jednak z důvodu nadbytečnosti požadavku ministerstva na doplnění údajů o substitučním zástupci, jehož si zmocněnec zvolil po přijetí plné moci od zmocnitele, a jenž je dostatečným způsobem identifikovatelný podle evidenčního čísla zápisu u České advokátní komory.

21. Rozklad proti usnesení ministerstva ze dne 29. 1. 2015 neměl odkladný účinek, žalovaný tak vydal dne 13. 2. 2015 napadené rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni, které bylo zasláno jak žalobkyni, tak JUDr. S. Z napadeného rozhodnutí ministra dopravy o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva o uložení pokuty vyplývá, že rozklad, podaný i přes pochybnosti o řádnosti zastoupení žalobkyně JUDr. J. H., byl posouzen jako včasný, a to v zájmu zachování práv účastníka řízení (tj. žalobkyně).
22. Námitka žalobkyně ad a), tj. že v řízení před ministerstvem byla zkrácena na svém procesním právu tím, že bylo vydáno rozhodnutí o tom, že jí zvolený právní zástupce byl vyloučen ze zastupování žalobkyně ve správním řízení, není důvodná. Oním „vylučujícím“ rozhodnutím má žalobkyně evidentně na mysli usnesení ministerstva ze dne 29. 1. 2015, č. j. 159/2014-110-SDOS/4, jehož účelem byl zřejmě zájem na řádném určení způsobu doručování rozhodnutí podle § 34 odst. 2 správního řádu (cit. *S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak*). Nejednalo se tak o rozhodnutí, jímž by byl právní zástupce žalobkyně jakkoli vyloučen z účasti na správním řízení, když bylo vydáno ve fázi těsně před vydáním meritorního rozhodnutí ve správním řízení, a nemělo tak fakticky dopady na možnost uplatnění procesních práv žalobkyně. Ostatně jak vyplynulo z obsahu správního spisu, jednání JUDr. H. za žalobkyni bylo ze strany správního orgánu akceptováno (účast na dokazování, akceptace a vypořádání jím zaslaných podání), a soud při přezkumu průběhu správního řízení neseznal, že by ze strany správního orgánu nebyl jakýkoli úkon JUDr. J. H. odmítnut s tím, že nejedná osoba, kterou by žalobkyně pro účely předmětného správního řízení k tomu zmocnila, a to i přes pochybnosti vyplývající z plné moci N. H. ze dne 8. 8. 2014.
23. Pokud žalobkyně poukazovala na skutečnost, že rozhodnutí, jímž jí byla uložena pokuta, bylo vydáno ještě před vydáním rozhodnutí ministra dopravy o rozkladu žalobkyně proti usnesení ministerstva ze dne 29. 1. 2015, č. j. 159/2014-110-SDOS/4, nejde o zkrácení jakéhokoli procesního práva žalobkyně, neboť rozhodnutí o uložení pokuty bylo z opatrnosti doručeno jak žalobkyni, tak jejímu domnělému právnímu zástupci dle plné moci ze dne 8. 8. 2014, tj. JUDr. S. Tvrzení žalobkyně, že ona či její právní zástupce neměli možnost se k průběhu řízení vyjadřovat, nekoresponduje s obsahem spisového materiálu.
24. Pokud žalobkyně v námitce ad b) uvedla, že jí bylo bráněno si právního zástupce zvolit, neboť jej podle názoru správního orgánu nepotřebovala, jedná se o tvrzení, které rovněž ze spisového materiálu nevyplývá. Pokud tento závěr žalobkyně vyvozuje z později zrušeného usnesení ministerstva ze dne 29. 1. 2015, č. j. 159/2014-110-SDOS/4, jde podle názoru soudu o subjektivní dojem žalobkyně, byť výzva uvedená v tomto ustanovení byla zformulována nesprávně, resp. tak, že neplnila její účel; proto ministr dopravy také přistoupil k jejímu zrušení. Jak bylo již uvedeno výše, podstatné pro posouzení otázky zkrácení práv žalobkyně ve správním řízení je, že rozhodnutí žalovaného o pokutě bylo doručeno jak žalobkyni, tak jí zmocněnému advokátovi, tj. způsobem, který v případě existujících pochybností o řádném zplnomocnění JUDr. S. zástupcem žalobkyně, brání závěru o tom, že rozhodnutí ministerstva o pokutě nebylo řádně doručováno.
25. Žalobní tvrzení, že před vydáním rozhodnutí ministerstva neměla možnost se seznámit se spisem, resp. že napadené rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 2. 2015 bylo doručeno pouze

žalobkyni, nikoli jejímu právnímu zástupci, rovněž ze spisového materiálu nevyplývá. Možnost seznámení žalobkyně se spisem je zřejmá z oznámení ze dne 10. 11. 2014, jež bylo žalobkyni doručeno dne 13. 11. 2014. Rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 2. 2015 bylo dne 16. 2. 2015 vypraveno jak žalobkyni, tak advokátovi JUDr. S. do datové schránky. Poukazuje-li žalobkyně na to, že *rozkladová komise dne 5. 5. 2015 rozhodla o tom, že vyloučení jejího právního zástupce ze správního řízení bylo protiprávní*, z rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 5. 2015 tento závěr nevyplývá, důvody zrušení usnesení ministerstva ze dne dne 29. 1. 2015 byly požadavky nad rámec § 33 správního řádu, přičemž jak už bylo zmíněno výše, usnesením ministerstva vnitra nedošlo k „vyloučení“ právního zástupce žalobkyně ze správního řízení. Nelze tedy žalobkyni přisvědčit, že by zrušení usnesení ministerstva ze dne dne 29. 1. 2015 muselo být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí ministra dopravy.

26. K žalobní námitce d), v níž žalobkyně poukazuje na rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, jímž bylo přestupkové řízení s řidičem Š. z důvodu prekluze zastaveno s tím, že by neměla být sankcionována za chování svého řidiče, soud uvádí, že předmětem řízení v této věci byla přestupková odpovědnost žalobkyně jako dopravce, nikoli jejího zaměstnance. Je nutno přisvědčit žalovanému, že řízení o přestupku řidiče a řízení o přestupku dopravce jsou řízeními odlišnými. Je-li předmětem posouzení deliktní odpovědnost žalobkyně jako dopravce, je bezpředmětné posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek.
27. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím ministerstva mj. shledána vinnou tím, že jako dopravce nezajistila, aby byly při kontrole ve vozidle záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a době odpočinku řidiče J. Š., resp. aby tento řidič řádně vedl záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když tento řidič nesprávně přepínal záznamové zařízení (tachograf), kdy místo přestávky vykazoval pohotovost a místo odpočinku jinou práci; tím porušila § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 15 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě v relevantním znění. Dále byla žalobkyně shledána vinnou tím, že jako dopravce nezajistila, aby řidič J. Š. dodržel dobu bezpečnostní přestávky a denní dobu odpočinku; tím porušila § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 7 a 8 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EHS) č. 561/2006 a naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě v relevantním znění. Žalobkyně byla rovněž shledána vinnou tím, že nezajistila řádné vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když nezajistila, aby řidič J. Š. řádně zapsal stav kilometru na začátku a na konci jízdy; tím porušila § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 15 odst. 5 písm. d) nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě v relevantním znění.
28. Zákon o silniční dopravě ukládá v § 3 odst. 2 písm. a) a b) povinnosti dopravci a v § 35 odst. 2 písm. b) a h) pak stanoví za porušení těchto povinností sankci. Odpovědnost za nesplnění těchto povinností je vystavěna na principu objektivní odpovědnosti dopravce, tedy bez ohledu na jeho zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2010, č. j. 9 As 71/2009-67, či rozsudek ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 92/2008-76). Dopravce

tedy za uvedené porušení povinností odpovídá sám, bez ohledu na to, zda jiný subjekt (řidič), byl shledán odpovědným za své protiprávní jednání či nikoli.

29. Pokud žalobkyně obecně poukazuje na odlišné výsledky kontrol jejích vozidel, resp. řidičů, na území Slovenské republiky, je nutno přisvědčit žalovanému, že tato skutečnost nemůže mít žádné dopady na správní řízení o přestupku žalobkyně jako dopravce na území České republiky. Skutečnost, že řidiči žalobkyně mají slovenské státní občanství či skutečnost, že tito řidiči mají platná školení i přezkoušení z domova, není pro posouzení přestupkového jednání žalobkyně jako dopravce jakkoli relevantní, z žaloby ani není zřejmé, za jakým účelem žalobkyně na tyto skutečnosti poukazuje. K obecné námitce účelovosti či neobjektivnosti kontrol žalobkyně lze toliko uvést, že žalobkyně v průběhu řízení neuplatnila námitku podjatosti úřední osoby. V obecné rovině lze též podotknout, že případné stížnosti na dopravce z řad uživatelů jejích služeb jsou jistě relevantním důvodem pro četnější kontroly takového dopravce, a to zejména s ohledem na povinnost ochrany veřejného zájmu (jímž je mj. bezpečnost uživatelů služeb dopravce) ze strany kontrolních orgánů.
30. Vzhledem k tomu, že žalobě nebylo možné vyhovět, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak náklady řízení mu nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. 7. 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu